

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/11/2023
Identifikačné číslo spisu: 6716203176
Dátum vydania rozhodnutia: 14.12.2023
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Bajánková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2023:6716203176.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Bajánkovej a sudcov JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD. a JUDr. Jany Haluškovéj v spore žalobcu H. B. O., narodeného X. X.Á. XXXX, G., V. X. XXXX/X, zastúpeného advokátom JUDr. Dušanom Antolom, Košice, Krivá 23, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Račianska 71, o náhradu škody pri výkone verejnej moci, vedenom na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 12C/63/2016, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 7. júla 2022 sp. zn. 12Co/92/2021, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalovanej nepriznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobca si žalobou zo dňa 11. marca 2016 uplatnil voči žalovanej označenej ako Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky majetkovú škodu vo výške 3 000 000 eur za ušlý zisk po zrušení obchodnej spoločnosti GOMettrade s.r.o., ČSA 963/102, Sliach, IČO: 36 701 611, za bezdôvodné trestné stíhanie 2127 dní, čo v podnikateľských aktivitách malo za následok finančné straty a majetkovú ujmu veľmi vysokých hodnôt. Vo väzbe bol žalobca od 06. novembra 2008 do 18. februára 2009, t. j. 104 dní. Žalobou sp. zn. 12C/209/2015 si žalobca dňa 10. júna 2015 uplatnil voči Slovenskej republike zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky nemajetkovú ujmu 1 000 eur za bezdôvodné trestné stíhanie 2127 dní, väzba činila 104 dní. Tým, že boli potlačené jeho práva a slobody, bolo porušené jeho právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti.

1.1. Súd uznesením č. k. 12C/63/2016-144 zo dňa 24. augusta 2016 spojil konanie vedené pred tým istým súdom pod sp. zn. 12C/209/2016, v ktorom sa žalobca domáhal náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 1 000 000 eur, ako aj náhrady trov konania a právneho zastúpenia s konaním vedeným pod sp. zn. 12C/63/2016 do spoločného konania vedeného pod sp. zn. 12C/63/2016. Písomným podaním zo dňa 26. júla 2017, žalobca požiadal o zmenu žaloby tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi, okrem náhrady majetkovej škody vo výške 3 000 000 eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 1 000 000

eur, aj náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 41 860 eur s 8,50 % úrokom z omeškania odo dňa 07. augusta 2014 do zaplatenia zo sumy 41 860 eur, náhradu za zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 20 930 eur, trovy konania a právneho zastúpenia v rozsahu 100 %. Súd uznesením č. k. 12C/63/2016-343 zo dňa 09. augusta 2017 vyššie uvedenú zmenu žaloby pripustil. Predmetom tohto konania teda bol nárok na náhradu majetkovej škody vo výške 3 000 000 eur, nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1 000 000 eur, nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 41 860 eur s 8,50 % úrokom z omeškania odo dňa 07. augusta 2014 do zaplatenia zo sumy 41 860 eur, nárok na náhradu za zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 20 930 eur a nárok na náhradu trov konania žalobcu, vrátane trov jeho právneho zastúpenia.

1.2. Na pojednávaní uskutočnenom dňa 07. júla 2020 právny zástupca žalobcu uviedol, že si nárok na zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 20 930 eur už neuplatňuje (vid' str. 4 prvý odsek zápisnice o pojednávaní zo dňa 07. júla 2020). Predmetný úkon žalobcu predstavoval späťvzatie žaloby v časti ním uplatneného nároku na zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 20 930 eur. Žalovaná so späťvzatím žaloby v tejto časti súhlasila a žiadala súd, aby konanie podľa § 145 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) v tejto časti zastavil.

2. Súd prvej inštancie rozhodol rozsudkom (v poradí druhým) zo dňa 17. septembra 2021 č. k. 12C/63/2016-857. Výrokom I. súd konanie v časti o zaplatenie 20 930 eur zastavil. Výrokom II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Výrokom III. priznal žalovanej Slovenskej republike - Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky právo na náhradu trov prvostupňového konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %. Výrokom IV. priznal Slovenskej republike - Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky právo na náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %. Výrokom V. uložil žalobcovi povinnosť nahradiť znalkyni H. Z. O. 1 819,54 eura do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Výrokom VI. uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť prekladateľke H. S. S. 169,84 eura do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia.

2.1. V odôvodnení rozsudku v bode 46. súd prvej inštancie uviedol, že žalobca si na pojednávaní uskutočnenom dňa 07. júla 2020 nad rámec uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1 000 000 eur uplatnil aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 12 480 eur titulom rozhodnutia o väzbe (120 eur/deň väzby x 104 dní väzby). V tejto súvislosti dal súd do pozornosti uznesenie tunajšieho súdu č. k. 10C/210/2015-56 zo dňa 23. novembra 2015, ktorým došlo k zastaveniu konania o nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 12 480 eur s prísl., nakoľko „porovnaním návrhov na začatie konania vo veciach sp. zn. 10C/210/2015 a sp. zn. 12C/209/2015 súd zistil, že oboma návrhmi sa navrhovateľ domáhal zaplatenia peňažnej sumy z titulu náhrady nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., ktorá navrhovateľovi mala vzniknúť v súvislosti s tým istým trestným konaním vedeným proti nemu. Súd zistil, že zatiaľ čo v konaní vedenom pod sp. zn. 12C/209/2015 sa navrhovateľ domáhal náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 1.000.000,- EUR, ktorá mu mala vzniknúť v súvislosti s celým trestným konaním vedeným proti navrhovateľovi, vrátane jeho pobytu vo väzbe, v konaní vedenom pod sp. zn. 10C/210/2015 sa navrhovateľ domáha náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 12.480,- EUR len v súvislosti s pobytom navrhovateľa vo väzbe v dĺžke 104 dní. Je teda zrejmé, že celý predmet konania sp. zn. 10C/210/2015, vymedzený totožnými skutkovými okolnosťami, ako aj totožnou právnou kvalifikáciou uplatneného nároku, je už zahrnutý v predmete konania vo veci sp. zn. 12C/209/2015...“ Z uvedeného je zrejmé, že žalobcom uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 12 480 eur titulom rozhodnutia o väzbe je už zahrnutý pod žalobcom uplatneným nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1 000 000 eur. Vzhľadom na uvedené považoval súd žalobcom uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 12 480 eur (titulom rozhodnutia o väzbe) nad rámec uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1 000 000 eur za duplicitne uplatnený. Nie je totiž možné, aby žalobcovi v súvislosti s tým istým právnym titulom (v predmetnom prípade rozhodnutím o väzbe) vznikol viac ako jeden nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Suma 41 860 eur je už zahrnutá v 1 000 000 eur a bola zastavená v konaní 13C/208/2015 č. l. 70. Ide o rovnaké skutkové okolnosti, totiž v zásade ide o rovnaký nárok na odškodnenie nemajetkovej ujmy, úroky pri sťažení spoločenského uplatnenia, alebo nemajetkovej ujmy nie je možné priznať (uznesenie Okresného súdu Zvolen č. k. 12C/208/2015 z 12. novembra 2015 - 62 790 eur - zastavené konanie).

2.2. Žalovaná vo vzťahu k uplatnenému nároku z opatrnosti podala námietku premlčania. Podľa § 19 ods. 1 prvá veta zákona č. 514/2003 Z. z. „Právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode.“ V predmetnom prípade subjektívna trojročná premlčacia doba na uplatnenie práva na náhradu škody začala plynúť najneskôr dňa 13. novembra 2012, kedy rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5To/253/2011, zo dňa 13. novembra 2012 o oslobodení obžalovaného (žalobcu) spod obžaloby nadobudol právoplatnosť. Najneskôr od tohto dňa získal žalobca vedomosť o tom, že mu bola spôsobená škoda. Po zohľadnení najdlhšej možnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, počas ktorej premlčacia doba spočívala - 6 mesiacov, je zrejmé, že lehota na uplatnenie predmetného nároku žalobcovi márne uplynula dňa 13. mája 2016. Keďže žalobca si nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 12 480 eur titulom rozhodnutia o väzbe uplatnil až na pojednávaní uskutočnenom dňa 07. júla 2020, stalo sa tak bezpochyby po uplynutí zákonom stanovenej premlčacej doby. Z uvedeného dôvodu má súd za to, že predmetný nárok žalobcu je premlčaný. Je len v záujme právnej istoty, aby subjekty svoje práva uplatňovali riadne a včas. Podľa platného právneho stavu súd nemá možnosť premlčanie práva odpustiť, ba práve naopak, premlčané právo nemôže priznať (§ 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Ďalej žalovaná uvádza, že nárok žalobcu na náhradu majetkovej škody vo výške 3 000 000 eur nebol predbežne prerokovaný. Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu majetkovej škody vo výške 3 000 000 eur podala na Ministerstvo spravodlivosti SR spoločnosť GOMettrade, s.r.o., ul. ČSA 963/102, Sliach 962 31, IČO: 36 701 611 (ďalej len „GOMettrade, s.r.o.“), teda iný právny subjekt ako žalobca. Na pojednávaní uskutočnenom dňa 07. júla 2020 žalobca uviedol, že Zmluvou o postúpení pohľadávky došlo k postúpeniu vyššie uvedeného nároku na náhradu majetkovej škody zo spoločnosti GOMettrade, s.r.o. na žalobcu. Vzhľadom na to, že predmetná zmluva nebola žalovanej do dnešného dňa doručená, a to napriek tomu, že jej nedoručenie na predmetnom pojednávaní namietala. Žalobca ani len nevedel uviesť dátum, kedy malo k postúpeniu vyššie uvedenej pohľadávky zo spoločnosti GOMettrade, s.r.o. na žalobcu dôjsť.

2.3. Čo sa týka žalobcom uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1 000 000 eur tento žalobca odôvodnil len všeobecnými formuláciami, ktoré možno použiť v akomkoľvek inom prípade (o znížení vážnosti, cti a dôstojnosti s následkom ohrozenia jeho postavenia a uplatnenia v spoločnosti, o zásahu do súkromia, do jeho rodinného a partnerského vzťahu, o zásahu do intímnej sféry, myšlienkového a citového života), resp. takým istým spôsobom ako pri nároku na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia (poškodeným zdravím, sťažením spoločenského uplatnenia), hoci ide o samostatný právny nárok. Okrem neodôvodnenosti a nepreukázania vyššie uvedeného nároku, poukazuje súd aj na jeho výšku, ktorú považuje za neprimeranú a uplatnenú v rozpore so zákonom. Pri posudzovaní adekvátnosti náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch záväznú mantinelu zavádza samotné ustanovenie § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., podľa ktorého výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu (§ 6 zákona č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi, v zmysle ktorého celková suma odškodnenia nemôže presiahnuť päťdesiatnásobok minimálnej mzdy, ďalej len „zákon č. 215/2006 Z. z.“). Nakoľko v roku 2009 bola výška minimálnej mzdy v sume 295,50 eura, 50-násobok minimálnej mzdy v roku 2009 predstavuje sumu vo výške 14 775 eur, v roku 2010 sumu vo výške 15 385 eur, v roku 2011 sumu vo výške 15 850 eur, v roku 2012 sumu vo výške 16 360 eur. Keďže žalobca sa vo svojej žalobe domáha náhrady nemajetkovej ujmy v celkovej výške 1 000 000 eur, súd má za to, že táto niekoľkonásobne prevyšuje maximálnu možnú sumu odškodnenia nemajetkovej ujmy. Náhrada nemajetkovej ujmy v žalobcom uplatnenej výške je preto v rozpore so zákonom a navyše sa javí ako zjavne neprimeraný nárok. To predovšetkým s ohľadom na prvoradú satisfakčnú funkciu priznanej náhrady nemajetkovej ujmy. Cieľom priznania zadostučenia v peniazoch je zabezpečiť primerané zmiernenie vzniknutej nemajetkovej ujmy. Žalovaná má však naďalej za to, že žalobcovi nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch nevznikol, nakoľko si vznesenie obvinení ako aj vzatie do väzby sám zavinil (viď bližšie bod IV vyjadrenia žalovanej zo dňa 23. septembra 2015 a body VII a VIII vyjadrenia žalovanej zo dňa 09. augusta 2016).

2.4. Čo sa týka žalobcom uplatneného nároku na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 41 860 eur s prísl., na ktorého preukázanie žalobca predložil súdu znalecký posudok Q.. S. Q., znalca v odbore zdravotníctva a farmácie, odvetvie psychiatria, súd mal za to, že spochybňuje závery v

ňom uvedené, nakoľko mal za to, že zo strany posudzujúceho lekára došlo k porušeniu, resp. opomenutiu ust. § 10 ods. 6 zákona č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia

a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 437/2004 Z. z.“). V uvedenom lekárskom posudku posudzujúci lekár dospel k záveru, že žalobca trpí vážnymi duševnými poruchami vzniknutými „...pôsobením otrasných zážitkov alebo iných nepriaznivých psychologických činiteľov a tiesnivých situácií...“. V tejto súvislosti je však nevyhnutné poukázať na str. 12 rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5To/253/2011 zo dňa 13. novembra 2012, kde je uvedené, že „v minulosti u obžalovaného (u žalobcu - poznámka žalovanej) bol úrazom zasiahnutý mozog, v dôsledku čoho vznikol psychosyndróm... Zo znaleckého posudku znalca z oblasti traumatológie vyplýva, že obžalovaný pri dopravnej nehode utrpel závažné zranenie v podobe rozsiahleho poranenia mozgu s následným organickým psychosyndrómom, pričom tento stav pretrváva niekoľko rokov a k zlepšeniu (nie však vyzdraveniu - poznámka súdu) dochádza až po dlhej dobe. Určité následky zranenia podľa znalca psychológa vo forme poškodenia centrálnej nervovej sústavy majú vplyv na zvýšenú dráždivosť a zníženú toleranciu.“ Z uvedeného dôvodu má preto žalovaná za to, že ak by posudzujúci lekár vzal v úvahu vyššie uvedené, nemohlo by z jeho strany dôjsť k stanoveniu bodového hodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia na maximum (1300 bodov), keď mala žalobcovi vzniknúť ujma charakterovo obdobná ako pri úraze. Vzhľadom na uvedené má žalovaná za to, že nárok žalobcu na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 41 860 eur s prísl. je neprimerane vysoký. Súd na pojednávaní 20. augusta 2021 zmenu petitu nepripustil. Vo vzťahu k žalobcom požadovaným úrokom z omeškania pri nároku na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia (vo výške 8,50 % zo sumy 41 860 eur odo dňa 07. augusta 2014 do zaplatenia) súd mal za to, že nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia podľa § 444 Občianskeho zákonníka je svojou povahou obdobným nárokom ako náhrada nemajetkovej ujmy v peňazoch priznaná z dôvodu zásahu do osobnostných práv podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Možnosť priznania úroku z omeškania pri peňažnom zadosťučinení neprichádza do úvahy, lebo právo na tento druh zadosťučinenia nie je majetkovou pohľadávkou zo záväzkového právneho vzťahu (§ 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka).

2.5. Vzhľadom na uvedené mal súd za to, že žalobcovi úroky z omeškania pri nároku na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia priznať nemožno. Vo vzťahu ku všetkým žalobcom uplatneným nárokom žalovaná uvádza, že žalobca doposiaľ v konaní nešpecifikoval, ktorý z ním označených právnych titulov (uznesenie o vznesení obvinenia, rozhodnutie o väzbe, nezákonné zatknutie, iné pozbavenie osobnej slobody alebo nesprávny úradný postup) je príčinou vzniku škody (majetkovej škody a nemajetkovej ujmy) či sťaženia spoločenského uplatnenia, resp. akej ich časti. Uvedená skutočnosť má zásadný význam z hľadiska skúmania existencie príčinnej súvislosti medzi škodou/sťažením spoločenského uplatnenia a tým-ktorým právnym titulom. Súd sa pokúsil tento nedostatok odstrániť, žalobca ho neodstránil, a preto súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

3. Proti uvedenému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie. Odvolací súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 12Co/92/2021 zo dňa 7. júla 2022. Výrokom I. potvrdil rozsudok okresného súdu vo výroku II., III., IV., V. a VI.. Výrokom II. žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

3.1. Odvolací súd v bode 8. odôvodnenia konštatoval, že ide už o jeho druhé rozhodovanie v spore, pretože prvý rozsudok okresného súdu bol zrušený uznesením zo dňa 5. marca 2020 a vrátený súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd konštatoval, že prvoinštančný súd ani teraz preskúmaný rozsudok neodôvodnil v súlade s § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozsudku je nekonzistentné, miestami nezrozumiteľné a nepreskúmateľné a nedávajúce jasné odpovede na rozhodujúce skutkové a právne otázky sporu vyrovnávajúc sa súčasne so všetkými právne relevantnými skutočnosťami majúcej význam pre posúdenie žalobcom uplatnených nárokov. Na druhej strane, napriek tomuto zásadnému procesnému nedostatku majúcej význam pre ustavnoprávny rozmer podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, odvolací súd v zmysle § 390 CSP nemohol rozsudok zrušiť a vrátiť vec prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, ale bol povinný vo veci sám rozhodnúť vzhľadom na to, že ako už bolo uvedené, išlo o v poradí druhé rozhodnutie prvoinštančného súdu v tejto veci.

3.2. Pokiaľ išlo o odvolacím súdom prv vytknuté nedostatky, prvoinštančný súd po vrátení veci síce správne konal s Ministerstvom spravodlivosti SR ako orgánom konajúcim za žalovanú Slovenskú republiku, avšak zo spisu nevyplýva, že by vyvinul nejakú aktivitu, aby si po procesnej stránke celkom jasne ustálil skutkový a právny základ jednotlivých nárokov, v čom ho skôr suplovala žalovaná. Toho výsledkom je potom aj skutočnosť, že sa zaoberal i nárokom žalobcu na zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy v sume 12 480 eur za väzbu, hoci tento nárok predmetom konania nebol ani pred zrušujúcim uznesením odvolacieho súdu a ani následne, pretože žalobca ho po vrátení veci prvoinštančnému súdu v tomto spore vôbec neuplatnil. Právny zástupca žalobcu, resp. sám žalobca, či už na pojednávaní dňa 07. júla 2020 alebo na ďalších pojednávaniach a ani žiadnym písomným podaním, nenavrhol pripustiť rozšírenie žaloby o tento nárok, o takomto rozšírení prvoinštančný súd nerozhodoval podľa § 139 a nasl. CSP, a teda nárok na zaplatenie sumy 12 480 eur predmetom tohto konania nebol, pretože za zmenu žaloby nemožno považovať iba konštatovanie strany počas sporu v tom smere, že si uplatňuje nejaký nárok, pokiaľ neprejaví vôľu, aby sa aj tento stal predmetom konania popri už skôr uplatnených nárokoch. Navyše odvolací súd poukázal na skutočnosť, že z pripojeného spisu vyplýva, že nárok na zaplatenie sumy 12 480 eur za odškodnenie vykonanej väzby uplatnil žalobca voči žalovanej v konaní sp. zn. 10C/210/2015, ktoré skončilo zastavením kvôli prekážke litispendencie podľa vtedy účinného § 83 Občianskeho súdneho poriadku, kedy tunajší krajský súd v uznesení č. k. 14Co/88/2016-81 zo dňa 29. septembra 2016 poukázal na to, že nárok na zaplatenie sumy 12 480 eur uplatnený žalobcom titulom vykonanej väzby je už obsiahnutý v širšie uplatnenom predmete konania sp. zn. 12C/209/2015 (viď už spomínané uznesenie o spojení vecí na č. l. 144 spisu), v ktorom sa žalobca domáha náhrady nemajetkovej ujmy v sume 1 000 000 eur v súvislosti s celým trestným konaním vrátane pobytu vo väzbe.

3.3. V dôsledku uvedeného odvolací súd vychádzajúc z obsahu spisu konštatoval, že predmetom konania v tomto spore je po čiastočnom späťvzatí žaloby nárok žalobcu na zaplatenie náhrady škody v sume 3 000 000 eur, na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 1 000 000 eur a na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 41 860 eur s úrokom z omeškania 8,5 % ročne od 07. augusta 2014 do zaplatenia, ako tieto nároky boli predmetom poslednej zmeny žaloby pripustenej uznesením prvoinštančného súdu zo dňa 09. augusta 2017 na č. l. 343 spisu.

3.4. V tejto súvislosti je treba poukázať na to, že žalobca ani po vrátení veci prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie jednoznačne nezadefinoval, či tieto nároky, resp. niektorý z nich odvodzuje len od uznesenia o vznesení obvinenia alebo len od rozhodnutia o väzbe, či iného titulu, avšak hoci tak aj výslovne neurobil, odvolací súd vzhľadom na obsahovú stránku jeho tvrdení a vyjadrení počas konania vychádzal z toho, že ide o nároky, ktoré žalobca odvodzuje od uznesenia o vznesení obvinenia, na základe ktorého došlo k jeho trestnému stíhaniu, počas ktorého bol stíhaný aj väzobne.

3.5. V prejednávanej veci z dokazovania vyplynulo, že trestné stíhanie bolo vedené voči žalobcovi v procesnom postavení najskôr obvineného a následne obžalovaného, a teda žalobca a nie jeho obchodná spoločnosť GOMettrade s.r.o. bola účastníkom trestného konania, v rámci ktorého boli vydané vyššie popísané uznesenia o vznesení obvinenia a rozhodnutie o vzatí do väzby. V trestnom konaní sa rozhodovalo o právach a povinnostiach žalobcu, ktorého je potrebné považovať za účastníka konania, trestné konanie sa netýkalo rozhodovania o právach a povinnostiach menovanej obchodnej spoločnosti žalobcu.

3.6. Odvolací súd v bode 29. odôvodnenia uviedol, že zo žalobcom predložených dôkazov (zmlúv, obchodnej korešpondencie, atď. na č. l. 21 a nasl. spisu) pritom vyplýva, že nie žalobca ale jeho obchodná spoločnosť bola účastníkom obchodných vzťahov, ktorých nezrealizovaním mala vzniknúť uplatnená škoda, a teda škoda nenaplnením kontraktov nemohla vzniknúť priamo žalobcovi, ale jedine jeho obchodnej spoločnosti. Žalobca nepreukázal, že on sám ako zmluvná strana mal splniť určité kontrakty, a že tak nemohol urobiť v dôsledku trestného stíhania, či výkonu väzby. Skutočnosť, že tento žalovaný nárok na náhradu škody mal vzniknúť na strane obchodnej spoločnosti GOMettrade s.r.o. a nie žalobcovi, potvrdzuje v konečnom dôsledku aj návrh na predbežné prerokovanie nároku uplatnený menovanou obchodnou spoločnosťou na Ministerstve spravodlivosti SR dňa 07. mája 2014 (č. l. 128 a nasl. spisu) a odpoveď ministerstva zo dňa 05. novembra 2014 na tento návrh (č. l. 10 spisu), takisto existencia samotnej zmluvy o postúpení datovanej dňom 01. marca 2013, ktorej predmetom bolo postúpenie pohľadávky v sume 3 000 000 eur zo strany spoločnosti GOMettrade s.r.o. žalobcovi (č. l. 729 a nasl. spisu) a v neposlednom rade i v konaní vypracovaný znalecký posudok znalkyne H. Z. O.

určujúci ušlý zisk spoločnosti GOMettrade s.r.o. (č. l. 442 a nasl. spisu).

3.7. Skonštatoval, že prvoinštančný súd správne zamietol žalobu žalobcu v tejto časti, pretože podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. má právo na náhradu škody účastník konania, ktorým bol v danom prípade žalobca a tento nepreukázal, že by mu nejaká škoda

z nezrealizovania nejakých svojich zmluvných záväzkov vznikla.

3.8. Odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok aj ohľadne zamietnutia nároku žalobcu na náhradu škody za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 41 860 eur s príslušenstvom. V prvom rade odvolací súd poukázal na to, že nárok bol v súlade s § 15 a nasl. zákona č. 514/2003 Z. z. predbežne prerokovaný s Ministerstvom spravodlivosti SR ako to vyplýva z listu žalobcu zo dňa 31. januára 2014, jeho doplnenia zo dňa 10. apríla 2014 a tiež z odpovede ministerstva zo dňa 08. augusta 2014 (viď č. l. 8 a nasl. pripojeného spisu sp. zn. 13C/208/2015). Tento nárok žalobca preukazoval predložením znaleckého posudku č. 99/2013 znalca z odvetvia psychiatrie Q. S. Q.. Zo znaleckého posudku ale podľa odvolacieho súdu nevyplýva, že diagnózy, resp. zdravotné poškodenia u žalobcu ohodnotenú znalcom celkovým počtom bodov 1300 (a po zvýšení na 2600) sú dôsledkom trestného stíhania, resp. žalobcom vykonanej väzby, t. j. že medzi uvedeným a škodou na zdraví žalobcu je príčinná súvislosť. Znalec totiž v znaleckom posudku neposudzoval špecificky vplyv trestného stíhania a výkonu väzby na zdravotný stav žalobcu, ale všeobecne vplyv všetkých súdnych konaní, ktorých bol žalobca účastníkom. Je to zrejmé už len z toho, že znalec na začiatku posudku uvádza, že žalobca žiadal o objektívne prešetrenie svojho psychického stavu pre prítomné rôznorodé zdravotné problémy, ktoré sú dôsledkom jeho nespokojnosti s pomalým a nespravodlivým riešením súdnych káuz, vykonávaných vedených v minulosti proti nemu a hneď následne znalec v posudku uvádza, že mal od žalobcu k dispozícii množstvo spisového materiálu z rokov 2006 až 2013 týkajúceho sa problematiky rozvodu manželstva žalobcu, následného zverenia maloletého syna a majetkovoprávneho vyporiadania, mnohé sťažnosti a tiež psychiatrické a psychologické posudky. Toto v konečnom dôsledku vyústilo v záver znalca (jeho odpoveď na 5. otázku), že následky u žalobcu nastali v dôsledku opakovaných a veľa rokov trvajúcich súdnych sporov, čo podľa odvolacieho súdu nemožno vyhodnotiť tak, že trestné stíhanie a v rámci neho výkon väzby zapríčinili žalobcovi poškodenie duševného zdravia ako to znalec diagnostikoval. Inými slovami, znalec neoznačil za príčinu nepriaznivého zdravotného stavu žalobcu to, že bol trestne stíhaný, resp. vo väzbe. Preto nebolo podkladu na to, aby mohol odvolací súd konštatovať, že žalobcom uplatnená škoda na zdraví je v príčinnej súvislosti s uznesením o vznesení obvinenia, resp. s väzbou, ako je tento predpoklad nevyhnutnou podmienkou vzniku nároku na náhradu takejto škody. Odvolací súd dodal, že prvoinštančný súd nebol povinný a ani oprávnený vykonávať v tomto smere ďalšie dôkazy ako to namietal žalobca v odvolaní, pretože podľa § 185 ods. 1 až 3 CSP je súd viazaný dôkaznými návrhmi sporových strán a žalobca žiaden ďalší dôkaz vykonať nenavrhol.

3.9. Pokiaľ ide o nárok žalobcu na zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy v sume 1 000 000 eur odvolací súd poukázal na ust. § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., podľa ktorého, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. V tomto smere prvoinštančný súd správne uviedol, že žalobca nepreukázal splnenie tejto podmienky, t. j. nepreukázal, že by mu v dôsledku trestného stíhania, resp. väzby vznikla ujma takého charakteru, že by ju bolo potrebné odčiniť poskytnutím peňažného plnenia. Ani odvolací súd nemal preukázané, že trestné stíhanie a väzba spôsobili v osobnostnej sfére žalobcu narušenie napr. rodinných vzťahov, ohrozili jeho postavenie v zamestnaní, resp. v rámci širších spoločenských vzťahov. Žalobca totiž o tom žiadne dôkazy v prvoinštančnom konaní nepredložil ani neoznačil, išlo len o jeho tvrdenia. Navyše je v zmysle § 380 ods. 1 a 2 CSP odvolací súd viazaný dôvodmi, ktoré odvolateľ vymedzil v podanom odvolaní (s výnimkou nedostatkov týkajúcich sa procesných podmienok, na ktoré odvolací súd prihliada ex off), a preto mohol vyhodnotiť správnosť napadnutého rozsudku ohľadne tohto nároku iba z hľadiska odvolacích dôvodov uvedených žalobcom v podanom odvolaní. Odvolací súd konštatoval, že žalobca v odvolaní tvrdil rovnako ako počas prvoinštančného konania, že bol škandalizovaný a kriminalizovaný, čím utrpeli aj jeho príbuzní a známi, vrátane syna. Neuviedol však ani v odvolaní konkrétne, aké dôkazy také niečo preukazujú.

4. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej ako „dovolateľ“) dovolanie zo dňa 26. októbra 2022, prípustnosť ktorého odôvodnil poukazom na § 420 písm. f) CSP a ust. § 421

ods. 1 písm. a) a c) CSP. Uviedol, že rozsudok odvolacieho súdu napáda v celom rozsahu z dôvodu, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia skutkovej i právnej otázky.

4.1. K prípustnosti dovolania podľa ust. § 420 písm. f) CSP uviedol, že jednotlivé konania žalobcu boli proti jeho vôli spojené do jedného konania s odôvodnením, že ide o litispendenciu, s čím žalobca nesúhlasí, nakoľko podľa neho malo dôjsť k porušeniu jeho práv a porušeniu práva na spravodlivý proces.

4.2. K prípustnosti dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a) CSP nevymedzil právnu otázku, avšak poukázal na nedostatočné odôvodnenie rozsudku, čím mal byť ukrátený na svojich právach. Uvedený dovolací dôvod by mohol napĺňať znaky podľa ust. § 420 písm. f) CSP. Podľa dovolateľa mali sudy postupovať podľa osobitného zákona č. 437/2004 Z. z. o odškodňovaní tak, ako tento nárok uplatnil aj žalobca predložením znaleckého posudku. Zopakoval argumentáciu o postupe pri výpočte sťaženia spoločenského uplatnenia v sume 41 860 eur (za 2600 bodov) zvýšená o 50 % na sumu 62 790 eur. Nestotožnil sa s hodnotením odvolacieho súdu, že žalobca vznik tohto nároku nepreukázal ani ho neodôvodnil a že jeho výška je neprimeraná a v rozpore s ust. § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. Rovnako tak k žalovanej sume 1 000 000 eur uviedol, že navrhovaná suma za spôsobenú ujmu na jeho osobe má základ v ochrane osobnosti, kým suma 12 480 eur bola vyčíslená ako matematický výsledok za jeden deň väzby. Tiež nesúhlasil s tým, že pri návrhu na náhradu škody v sume 3 000 000 eur by nedoručil návrh na predbežné prerokovanie. Opätovne zopakoval argumentáciu použitú pred súdmi nižšieho stupňa, že preukázateľne mu vznikla škoda, keď ako jedinému spoločníkovi a konateľovi obchodnej spoločnosti GOMETtrade s.r.o. nemohol vykonávať činnosť štatutárneho orgánu - konateľa zodpovedného za riadny chod obchodnej spoločnosti.

4.3. Pod prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. c) CSP uviedol, že má za to, že v nadväznosti na ust. § 17 ods. 1 až 3 zákona č. 514/2003 Z. z. preukázal iný vznik nemajetkovej ujmy v sťažení spoločenského uplatnenia, ku ktorému by nedošlo, ak by žalobca nebol obvinený, nebol trestne stíhaný, nebol mu uložený trest a ochranné opatrenie - probačný dohľad, nebol by vo väzbe a nebol by vystavený psychickým útrapám.

4.4. Opakovane uviedol, že odvolací súd prehliadol námietky žalobcu, že v bode 46. sú v genéze kumulované všetky nároky žalobcu tak, že žalobca tieto závery súdu prvej inštancie odmietal, napadol ich pre ich nezrozumiteľnosť, nedostatok odôvodnenia a ich nepreskúmateľnosť. Nesúhlasil s rozhodnutím súdu prvej inštancie vo veci posúdenia nároku na sumu 12 480 eur záverom o premlčaní nároku datovanom až 7. júla 2020, aj keď je nepochybné, že žalobca si tento nárok na súde uplatnil už v roku 2015.

4.5. Záverom dovolateľ žiadal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť, zrušiť aj rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátiť na nové prejednanie a rozhodnutie. Uplatnil si nárok na náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia v rozsahu 100 %.

5. K dovolaniu dovolateľa sa vyjadrila žalovaná. Poukázala na absenciu riadne formulovanej právnej otázky v zmysle ust. § 421 ods. 1 CSP. K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa ust. § 420 písm. f) CSP uviedla, že dovolanie nespĺňa základné predpoklady, na základe ktorých by zo strany odvolacieho súdu mohlo dôjsť k preskúmaniu rozhodnutia odvolacieho súdu. Vzhľadom na tieto skutočnosti žalovaná navrhla dovolaciemu súdu, aby dovolanie žalobcu odmietol podľa ust. § 447 písm. d) a f) CSP, v prípade prijatia a prejednanja veci v zmysle ust. § 448 CSP ako nedôvodné zamietol.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 CSP), a to oprávneným subjektom (§ 424 CSP), zastúpeným podľa § 429 ods. 1 CSP skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti, pričom zistil, že dovolanie je potrebné zamietnuť.

7. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym

procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. V uvedenom prípade vyvodzoval dovolateľ prípustnosť dovolania z § 420 písm. f) CSP. Prípustnosť dovolania podľa ust. § 420 písm. f) CSP (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces) dovolateľ vyvodzoval z existencie väčšieho množstva pochybení, ktorých sa mali dopustiť súdy nižšieho stupňa. Uviedol, že konania, ktoré však bližšie nešpecifikoval, boli proti jeho vôli spojené do jedného konania s odôvodnením, že ide o litispendenciu. Dovolací súd k tejto námietke uvádza, že nie je dôvodná, nakoľko ako vyplýva zo spisového materiálu, k spojeniu vecí vedených pod sp. zn. 12C/209/2015 a 12C/63/2016 na spoločné konanie prejednávané pod sp. zn. 12C/63/2016 došlo uznesením zo dňa 24. augusta 2016 č. k. 12C/63/2016-144, kde súd konštatoval, že je zrejmé, že v oboch konaniach sa jedná o tých istých účastníkov konania, konania spolu skutkovo súvisia, a preto považoval za účelné uvedené konania spojiť a dosiahnuť tak väčšiu hospodárnosť konania. Dovolací súd takémuto procesnému postupu nemá čo vytknúť, skutočnosť, že dovolateľ sa nestotožňuje s procesným postupom súdu prvej inštancie, nezakladá dôvodnosť dovolacej námietky.

11. Pokiaľ ide o argumentáciu dovolateľa ohľadne nedostatočného odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, táto je len v rovine polemiky. Dovolateľ nesúhlasil s viacerými právnymi závermi odvolacieho súdu - týkajúcimi sa jednak hodnotenia neprimeranej výšky sumy náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá mala základ v ochrane osobnosti a nemožnosti dovolateľa vykonávať funkciu štatutára. Dovolací súd v tejto časti uvádza, že ani jedna z uvedených námietok dovolateľa nie je dôvodná, nakoľko odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu je dostatočné, zrozumiteľné a dáva odpovede na podstatné odvolacie námietky dovolateľa. Skutočnosť, že sa dovolateľ nestotožňuje s hodnotením skutkového stavu a následným právnym posúdením, nezakladá nesprávnosť rozsudku odvolacieho súdu. Veľká časť dovolania je obsahovo opakujúcou sa polemikou dovolateľa na hodnotenie jednotlivých uplatnených nárokov, s ktorým dovolateľ nesúhlasí.

12. K ďalšej námietke dovolateľa ohľadne osobnostnej ujmy, ktorú vyčíslil na sumu 1 000 000 eur a sumy 12 480 eur, ktorá mala predstavovať matematický výpočet za jeden deň väzby a počtu dní, dovolací súd v celom rozsahu odkazuje na bod 9. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, s ktorým sa plne stotožňuje. Odvolací súd jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo nárok vo výške 12 480 eur nepovažoval za predmet tohto konania, keďže za zmenu žaloby nemožno považovať iba konštatovanie strany počas sporu v tom smere, že si uplatňuje nejaký nárok, pokiaľ neprejaví vôľu, aby sa aj tento stal predmetom konania popri už skôr uplatnených nárokoch. Rovnako tak možno len súhlasiť s konštatovaním, že nárok na zaplatenie sumy 12 480 eur uplatnený žalobcom titulom vykonanej väzby je už obsiahnutý v širšie uplatnenom predmete konania sp. zn. 12C/209/2015, v ktorom sa žalobca domáha náhrady nemajetkovej ujmy v sume 1 000 000 eur v súvislosti s celým trestným konaním vrátane pobytu vo väzbe.

13. Ďalšia dovolateľova polemika sa týkala posúdenia nároku na sumu 12 480 eur a jeho premlčania tak, ako ho vyhodnotil súd prvej inštancie. Vzhľadom na vyššie uvedený záver odvolacieho súdu táto suma

ani nebola predmetom konania, nakoľko o zmene návrhu nebolo rozhodnuté a v tejto časti odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie správne zmenil.

14. K ďalším argumentom dovolateľa dovolací súd uvádza, že tieto nie sú spôsobilé spochybníť správnosť rozsudku odvolacieho súdu. Ide prevažne len o polemiku so spôsobom hodnotenia dôkazov, konkrétne v časti vyjadrenia nesúhlasu, že pri návrhu na náhradu škody v sume 3 000 000 eur nedoručil žalovanej návrh na predbežné prerokovanie. Zo spisového materiálu nevyplýva, že by návrh bol doručený žalovanej na prerokovanie, predloženie vypracovaného dokumentu advokátom nepreukazuje jeho doručenie. Polemika dovolateľa nie je spôsobilá zmeniť, či spochybníť zistený skutkový stav aj v časti dovolania, kde dovolateľ opätovne uvádzal, že mu preukázateľne vznikla škoda, keď ako jedinému spoločníkovi a konateľovi obchodnej spoločnosti GOMettrade s.r.o. nemohol vykonávať činnosť štatutárneho orgánu - konateľa zodpovedného za riadny chod obchodnej spoločnosti. V tomto prípade by však prípadná škoda nevznikla dovolateľovi, ale obchodnej spoločnosti, ktorá nie je stranou tohto sporu. Aj v tejto časti je dovolacia argumentácia nedôvodná, naviac odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku v bode 29. dostatočne obsérne vysvetľuje svoje právne úvahy, z ktorých vychádzal.

15. Dovolateľ uplatnil dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

16. Pre všetky tri procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“, a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna, nie skutková otázka. Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu, ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení. V prípade dovolania podaného v zmysle tohto ustanovenia je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v § 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania.

17. Dovolateľ nevymedzil právnu otázku, od riešenia ktorej by záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu zákonom stanoveným spôsobom, a teda v tejto časti je dovolanie neprípustné. V prípade, ak by dovolací súd absenciu konkrétne vymedzenej právnej otázky (otázok) nezohľadnil a napriek tomu by pristúpil aj k posúdeniu dôvodnosti podaného dovolania, uskutočnil by procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum prieskum prieskumi sa cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (1Cdo/23/2017, 2Cdo/117/2017, 3Cdo/6/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017, 8Cdo/78/2017). Ak by bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu [a na tom základe ho (dokonca) prípadne zrušil], porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03). Z vyššie uvedených dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že na podklade dovolania žalobcu nemožno uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

18. Z vyššie uvedeného vyplýva, že zo strany súdu nedošlo k nesprávne procesnému postupu, ktorý by znemožnil dovolateľovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a dovolanie podľa ust. § 421 ods. 1 CSP nebolo vymedzené zákonom predpísaným spôsobom, kde by prichádzalo do úvahy odmietnutie dovolania, a preto v sumáre dovolací súd konštatuje, že dovolateľom uplatnené dovolacie dôvody podľa § 420 písm. f) CSP neexistujú (nie sú dané). Z uvedeného dôvodu preto dovolanie dovolateľa v sumáre podľa ustanovenia § 448 CSP zamietol.

19. V súlade s ust. § 453 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa

primerane použijú na dovolacie konanie. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd tak, že úspešnej žalovanej ich náhradu nepriznal, pretože jej žiadne preukázané trovy dovolacieho konania nevznikli (R 72/2018).

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.